

The book cover features a dark blue background with a white silhouette of a woman's dress. A large, dark, textured knife is positioned diagonally across the dress. In the upper right corner, there is a branch with several bright red flowers and green leaves. At the bottom, the woman's feet in red shoes are visible, with barbed wire running across the scene.

ΝΑΤΑΣΣΑ
ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

Βαριάντα

ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Βαριάντα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Νατάσσα Καραμανλή
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Νατάσσα Καραμανλή, 2022
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Sarah Jarrett/Arcangel, graferdi, jekson_js/shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4238-9
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4239-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΝΑΤΑΣΣΑ
ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

Βασιάντα

ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Στις γυναίκες όλου του κόσμου.

Σε κάθε Ελένη, Γαρυφαλλιά, Καρολάιν, Μαρία, Ανίσα, Νεκταρία, Ντόρα, Μόνικα, Κωνσταντίνα, Σταυρούλα, Άννα, Βασιλική.

Σε κάθε «ανώνυμη» γυναίκα των ειδήσεων, σε κάθε γυναίκα που μετατράπηκε σε στατιστική, σε έναν ψυχρό αριθμό, σε μια χρονολογία σκαλισμένη σε λευκό μάρμαρο.

Στις πραγματικές ηρωίδες μου, τις γυναίκες της διπλανής πόρτας που σμιλεύτηκαν από ατσάλι, πέρασαν μέσα από τη φωτιά και κατάφεραν να «αναστηθούν» αυτούσιες, όχι αλώβητες, μα σαφέστατα σοφότερες.

Στις γυναίκες που σπάνε τη σιωπή τους, που δεν καταθέτουν τα όπλα, που αντιδρούν, που μάχονται για τα δικαιώματά τους, που καταγγέλλουν τη βία σε κάθε μορφή της.

Στις γυναίκες που μαθαίνουν πως η αγάπη δε σκοτώνει, πως η ξήλια δεν κρατά μαχαίρι, πως το σώμα τους είναι ναός κι όχι ένα πεδίο βολής.

Σημείωμα της συγγραφέως

Αφορμή γι' αυτό το μυθιστόρημα στάθηκε ένα podcast, το οποίο με συγκλόνισε. Η αφηγήτρια εξιστορούσε πώς βίωσε τα κύματα της επαναλαμβανόμενης βίας από τον σύζυγό της, κάτω από το άγρυπνο βλέμμα, αλλά και την επίβλεψη της μητέρας του.

Η φωνή της βουτούσε σε ένα αδιάκοπο σκοτάδι που με παράσερνε, με γκρέμιζε, εντούτοις κατάφερνε να αναδύεται από τη μαύρη τρύπα της μεταμορφωμένη σε ένα νέο σχήμα. Εκείνο που επιτάσσει η ανάγκη της επιβίωσης. Αυτό ήταν αρκετό για να εξάψει την περιέργειά μου, η οποία δεν εξαντλήθηκε εκεί. Θέλησα να μάθω τι συμβαίνει μετά, τι υπάρχει γι' αυτές τις γυναίκες. Πού καταλήγουν και πώς; Ποια βοήθεια τους παρέχεται;

Έτσι ξεκίνησε η έρευνά μου. Ομολογώ πως δεν περίμενα πως θα βουτούσα τόσο βαθιά, αλλά, για να πιάσεις ψάρια, πρέπει να βραχείς, να κολυμπήσεις. Αυτό και έκανα. Ήρθα σε επαφή με τις Αρχές, τις συγκεκριμένες δομές, μελέτησα τις στατιστικές, τις δικογραφίες, όπου υπήρχαν ή όπου ήταν εφικτό.

Συνέχισα από γυναίκα σε γυναίκα, από φωνή σε φωνή, από ιστορία σε ιστορία. Κι όλες ομολογούσαν μια κοινή αλήθεια. Σκληρή και δίχως πρόσωπο. Παραμορφωμένη και στεγνή. Άκουσα με προσοχή. Δεν ήταν εύκολο. Καθόλου.

Δεν επρόκειτο για ατίθασα πλάσματα που έχρηζαν συνετισμού, δεν ήταν απείθαρχα παιδιά που τιμωρήθηκαν για τις σκανδαλιές τους. Όταν μιλούσαν, όμως, όλες μετατρέπονταν σε μικρά κορίτσια, ανυπόμονα για τη ζωή. Κάποιοι είχαν φροντίσει να τα πνίξουν, μετατρέποντας την αγάπη τους σε όπλο. Με αυτό τα πολεμούσαν. Οι ψυχές τους καταποντίζονταν από την κα-

θημερινότητα, από τις γέννες, τις υποχρεώσεις και το στίγμα κάποιου μέθυσου πατέρα, ενός βίαιου άντρα. Πώς άντεχαν και ζούσαν έξω από τα σώματά τους;

Οι εξομολογήσεις πλήθαιναν και τα συναισθήματα που γεννιούνταν αποτυπώθηκαν στις λέξεις μου με τον ίδιο τρόπο που έβγαιναν από τα χείλη τους. Αισθάνθηκα κάθε πόνο. Αγρίεψα, θύμωσα, οργίστηκα, όπως εκείνες. Ταλαντεύτηκα στις αμφιβολίες τους, ξενύχτησα με τις έννοιες τους και λυπήθηκα με τις πληγές τους.

Οι γυναίκες που κατοικούν στη *Βαριάντα* είναι πραγματικές. Κάθε ιστορία κακοποίησης έχει συμβεί. Άλλες έχουν καταγγελλθεί, άλλες όχι. Καμία δεν υπερτονίστηκε, ούτε παραποιήθηκε προς εξυπηρέτηση της πλοκής ή ελέω της συγκίνησης. Είναι όλες απόφιες, αυθεντικές, ίδιες με τα βλέμματα αυτών των γυναικών, τα ριγμένα σε μιαν αναίτια φωτιά. Τα βασανιστήρια του κορμιού και της ψυχής τους είναι πέρα για πέρα αληθή. Οι μονόδρομοι της σκέψης κι ο εγκλωβισμός τους, όλα δική τους «προίκα».

Τα υπόλοιπα αποτελούν προϊόν μυθοπλασίας.

*Μετά το παιχνίδι, ο βασιλιάς και το πιόνι
μπαίνουν στο ίδιο κουτί.*

Ιταλική παροιμία

Αύγουστος 2019

Εξορισμένο το σώμα μου από τον ύπνο, έτσι ζει εδώ και μέρες. Πείθω τον εαυτό μου πως μου είναι αχρείαστος. Μασάω ταμπλέτες καφεΐνης, χώνομαι κάτω από το παγωμένο νερό και πίνω άπειρους καφέδες που ανακατεύουν διαρκώς το στομάχι μου. Το κόστος μικρό, σκέφτομαι, η πράξη επιβαλλόμενη, ως κι έντιμη θα τολμούσα να τη χαρακτηρίσω, ο σκοπός μια επιθυμία που με καίει, μια μπάλα φωτιάς σφηνωμένη στον ουρανό μου.

Στη ζωή μου αναγκάστηκα να καταπιώ μεγάλες δόσεις δηλητήριο από άτομα δικά μου, κοντινά, αγαπημένα. Παράταιρες αυτές οι λέξεις, αλήθεια. Δηλητήριο κι αγάπη δεν ταιριάζουν, δεν απαντώνται μαζί. Παρ' όλα αυτά, μια αναδρομή στα καταγραμμένα χρονικά του έρωτα κατορθώνει πάντα να με πείσει για το αντίθετο.

Εντούτοις, επέζησα. Όπως επιζούν οι ναυαγοί, σφιχταγκαλιασμένοι με τη σανίδα σωτηρίας τους, ξέπνοοι, με τις πληγές τους ραμμένες κάτω από τα βλέφαρα. Κι αυτό γιατί η ζωή δε σταματά σε κάθε στάση. Μόνο σε μία. Σ' εκείνη για την οποία ποτέ κανείς δεν είναι προετοιμασμένος. Ποτέ! Αυτή η μπάλα φωτιάς ωστόσο, το κανόνι που χτυπάει στις φλέβες μου πάλεψα πολύ για να το ξεχάσω. Ναι, έφτυσα αίμα! Να το αφήσω πίσω, να το αποποιηθώ, μα πρόσφατα συνειδητοποίησα την πλάνη μου. Ήταν απλώς ναρκωμένο. Περίμενε, παραφυλούσε την ώρα

που θα ερχόταν η δική του άνοιξη για να εκπυρσοκοροτήσει μέσα μου τα βόλια του. Η δικαίωση πάντα αργεί γι' αυτούς που δεν την έχουν ξορκίσει.

Όσο τα σκέφτομαι αυτά, τα χέρια μου εξακολουθούν να δουλεύουν. Ελαφρώς τρεμάμενα λόγω της υπερβολικής κατανάλωσης καφεΐνης, μα ασταμάτητα. Ετοιμάζω τα σύνεργά μου. Το σακίδιό μου. Βάζω μέσα τη φαλτσέτα, καλά ακονισμένη, δυο πλαστικές ζελατίνες του ενός μέτρου, γάντια, δυο μέτρα ατσάλινο σύρμα κομμένο στη μέση και δυο καθαρά ρούχα. Ακόμα δυο σακούλες, νάιλον κι αυτές, θα αποδειχτούν αρκετά απαραίτητες και το σφυρί. Ντύνομαι όπως η νύχτα. Όλα μαύρα. Είναι ώρα πια να ξεκινήσω.

Είχα μπροστά μου πολύ χρόνο για να σκεφτώ τα πάντα. Τουλάχιστον, έτσι θέλω να πιστεύω. Περιθώρια για λάθη δεν υπάρχουν εδώ, απαγορεύονται τα λάθη! Το δρομολόγιο το έχω μελετήσει διεξοδικά. Το οίκημα επίσης. Γνωρίζω κάθε σπιθαμή του χώρου, κάθε γωνιά, από κάθε οπτική. Ξέρω πού πρέπει να σκύψω, από πού θα μπω, πού θα κρυφτώ και πώς θα φύγω. Φυσικά, εξίσου καλά φρόντισα να μάθω και το θύμα. Έμαθα τις συνήθειές του, τις ώρες του, το καθημερινό του πρόγραμμα, τις ατασθαλίες του, τα γούστα του. Αυτή τη στιγμή βρίσκεται στο γνωστό του μπαράκι με την παρέα του. Πίνει πολύ και βιαστικά, σαν άνθρωπος που φοβάται να ανοιχτεί. Σπάνια σταματά στα τρία ποτά, αλλά κάποιες φορές, όπως σήμερα, πίνει πολύ μέχρι τελικής πτώσης. Τον έχω δει να σωριάζεται έξω από τις τουαλέτες. Οι φίλοι του τον μάζεψαν και τον κάθισαν ξανά στο σκαμπό. Ωραίοι φίλοι! Παρήγγειλαν ένα σείκερ καμικάζι έπειτα από αυτό. Σπουδαίοι! Χαρτογιακάδες όλοι! Με δέκα ξένες λέξεις μέσα σε μια φράση. Μιλάνε συνεχώς για την εταιρεία, για τα μπόνους, για τις γκόμενες που πήδηξαν και για τις γυναίκες τους, οι οποίες σκέφτονται το μπότοξ και την ανόρθωση γλουτών σαν λύσεις για το κρεβάτι τους, που δεν τριζει τόσο συχνά όπως παλιά. Καθοίκια άπλυτα, όλοι τους!

Τον παρατηρώ από την άκρη του μπαρ. Είναι εμφανώς μεθυσμένος. Δεν τον έχω δει να γελά ποτέ, όμως τώρα στο πάνω χέιλος του διακρίνω μια υποψία χαμόγελου. Πίνω μια σόδα με λεμόνι, το αλκοόλ δε θα βοηθήσει, και πληρώνω άμεσα τη χαμογελαστή παραγούμαν. Γλιστρώ από τη θέση μου προς την έξοδο. Δεν πρέπει να καθυστερήσω, η ώρα έχει πάει δυο το πρωί, λογικά σε λίγο θα το διαλύσουν. Εκτός αυτού, είναι όλοι τύφλα, δε θα αντέξουν παραπάνω.

Μου παίρνει μισή ώρα να φτάσω στη γειτονιά του, στην Καλαμαριά, και ακόμα δεκαπέντε λεπτά για να παρκάρω το αυτοκίνητο σε απόσταση ασφαλείας από το σπίτι του. Φτάνω στην πιλοτή της πολυκατοικίας του. Τετραώροφη με μεγάλα μπαλκόνια και δυο φοιnikες στην είσοδο. Γνωρίζω τη θέση στάθμευσης. Βρίσκεται στο πίσω μέρος μεταξύ δυο κολονών. Το καλύτερο σημείο. Με ενοχλούν τα παπούτσια μου. Δεύτερη φορά απόψε σκύβω για να τα φέρω στα ίσα τους. Παίρνω τη θέση μου πίσω από τη δεξιά κολόνα και βγάζω τη γάζα από την τσέπη μου. Θα περιμένω να την εμποτίσω με το αναισθητικό τη στιγμή που θα δω τα φανάρια του να φέγγουν την είσοδο. Φοράω τα γάντια μου, βάζω το σύρμα στην τσέπη μου, βγάζω τη φαλτσέτα και περιμένω.

Φίλες οι νύχτες σαν αυτή, κι η συγκεκριμένη σπέρνει εντός μου μια παρήγορη γλύκα. Σαν καυτό σιρόπι ρέει στο αίμα μου, το ξυπνάει, το αγριεύει, διεκδικεί τον δικό του χώρο κάτω από το δέρμα μου, ψάχνει απάνεμο μέρος να φωλιάσει, να φιλιώσει μαζί μου, να αναστηθεί στο ιδανικό του σχήμα, να με σώσει και να ενωθεί μαζί μου. Χαϊδεύω τη φαλτσέτα μου. Αισθάνομαι το κρύο ατσάλι της λεπίδας. Η φαλτσέτα μου κλέβει λίγο από το φως της γλωμής λάμπας, γίνεται ένα με το χέρι μου, το βάρος της είναι δικό μου κι αυτό είμαι εγώ, είναι ότι δεν ήμουν, όσα έκρυψα, όσα φοβήθηκα, ότι αναγκάστηκα να συγχωρήσω κι απόψε όλα όσα προσδοκώ να γίνω. Βλέπω τα φανάρια του, το σημάδι που σημαίνει την αρχή μου και το δικό του τέλος.

Πιόνια: είναι η ψυχή αυτού του παιχνιδιού και από μόνα τους αποτελούν την επίθεση και την άμυνα.

Φρανσουά-Αντρέ Φιλιντόρ

Μάιος 2019

Η ζωή της Ευγενίας είχε ξεκινήσει από τα δεξιά. Ανάποδη γέννα, δύσκολη. Με τα πόδια κατέβαινε. Η μητέρα της ισχυριζόταν πως το πρώτο μέλος της που είδε το φως ήταν το δεξί της πέλμα. Η γιαγιά της πετούσε από χαρά με αυτή την ανακοίνωση: «Θα είναι μια ζωή τυχερό το κοριτσάκι μας!»

Επανάληψη της ίδιας προτίμησης, με αυτήν εξακολουθούσε να πορεύεται, σε δεξιόστροφη τροχιά από την πρώτη μέρα της υπαρξής της. Σαν μωρό στάθηκε τυχερή, είχε δίκιο η γιαγιά της. Δυο φορές είχε πέσει από το καρότσι της κι άλλες τόσες μαθαίνοντας να περπατά. Δυο ράμματα στο σαγόνι και τρία, φυσικά, πάνω από το δεξί της φρύδι. Η μάνα της, η Ανθή, της έκοψε φράντζα για να μη φαίνεται η ουλή. Αργότερα, το δεξί της χέρι ήταν εκείνο το θρασύ στις χειραψίες και στιβαρό στους αποχαιρετισμούς. Δε δυσκολεύτηκε καθόλου στο σχολείο, ούτε καν προσπάθησε από καπρίτσιο και μόνο να δοκιμάσει να γράψει ή να ζωγραφίσει με το αριστερό. Ίσως επειδή βαθιά μέσα της πίστευε πως τούτη η ασυνείδητη επιλογή θα ξόρκιζε κάθε ενδεχόμενη κακοτυχία.

Ο πόνος και σήμερα ήταν αφόρητος. Αδυνατούσε να μετρήσει τα χτυπήματα. Συχνά, αυτή η διαδικασία την κρατούσε στα πόδια της. Μετρούσε τους ήχους, μετρούσε τις ανάσες της, την κίνηση του δρόμου, τα γαβγίσματα των σκύλων, ότι κινούνταν κι

ό,τι προσπαθούσε να σωπάσει, μετρούσε ώσπου το φως χανόταν από τον κόσμο της. Οι παύσεις ήταν σημαντικές. Από κει ανέσυρε δυνάμεις. Μια ουράνια παρέμβαση ήταν, και μέσα τους η Ευγενία αντίκριζε τον εαυτό της να την κοιτά με απορία. Ένα κατάξανθο κορίτσι με τη μύτη ζωγραφισμένη από τα νάζια του ήλιου. Η άμμος καυτή στα πατήματά της κι η θάλασσα γυαλί σπασμένο να την καλεί με τέτοια γλύκα, όση ποτέ κανείς δεν έβαλε στη γλώσσα για να φωνάξει το όνομά της. Κι εκείνη, σαστισμένη, κοίταζε πέρα από τα κύματα, πιο βαθιά από την άκρη του ορίζοντα, γυρεύοντας κάποιο ασφαλές μέρος για να κρυφτεί.

Ο κίνδυνος πλησίαζε· ήταν ψηλός και τα σανδάλια του είχαν λυθεί από το ξέφρενο τρεχαλητό. Ίδρωσε και μαζί του ιδρωσε κι ο αέρας, τα σύννεφα, τα βότσαλα, τα μαλλιά της, ο κόσμος της. Άχνιζαν τα πάντα σαν να είχαν μόλις βγει ζεματιστά από τον φούρνο. Κάπου εκεί, τις περισσότερες φορές, σχεδόν από ένστικτο, στο σώμα της νύχτωνε. Ένα ευνοϊκό σκοτάδι έπεφτε, λίγο προτού την αρπάξουν τα χέρια του.

Εκείνο το σκοτάδι ήταν πολύτιμο, ήταν ο φίλος της ο καρδιακός. Ακόμα και με όλα τα φωτιστικά αναμμένα ερχόταν ξεδιάντροπα γοργά για να την ντύσει, για να τη σώσει. Αυτές οι λιποθυμίες λειτουργούσαν όπως οι σωσίβιες λέμβοι. Αν δεν υπήρχαν, ο Κίμωνας θα εξακολουθούσε να τη χτυπά. Ο πόνος γνώριζε καλά τα όριά του. Και τα δικά της. Είχε ζυγίσει πόντο πόντο τις αντοχές του κορμιού της, ήξερε κάθε ευαίσθητο σημείο της καλύτερα από την ίδια. Χαρτογραφούσε χρόνια τώρα τις διαδρομές του κι όσο κι αν λαθραία λοξοδρομούσε κάποιες φορές, φρόντιζε να μην την εγκαταλείπει, αν δεν είχε βεβαιωθεί πως είχε χάσει τις αισθήσεις της.

Στο σβήσιμο του πόνου ερχόταν μια «συγγνώμη» ντυμένη μάγισσα για να την αποπροσανατολίσει τελείως. Ο άντρας της πετούσε το κακό του πρόσωπο και μεταλλασσόταν σε στοργικό σύντροφο. Την έστηνε στα πόδια της, της χάιδευε τα μαλλιά. Φιλούσε τις πληγές της και την ξάπλωνε προσεκτικά στο κρεβάτι.

Μιλούσε χαμηλόφωνα και δε σταματούσε, κρατώντας της το χέρι, να ψιθυρίζει συγγνώμη. Το δωμάτιο γέμιζε υποσχέσεις κι όρκους, που πετούσαν ξέφρενα πάνω από τις κουρτίνες και σωριάζονταν ετοιμοθάνατοι στον καθρέφτη. Αλλοπρόσαλλα πουλιά. Κάθε φορά ήταν ίδια, κάθε φορά, όπως κι η σημερινή.

Το στρώμα έμοιαζε γεμισμένο με πέτρες. Το σώμα της δε βολευόταν. Ο Κίμωνας τη ρώτησε αν χρειαζόταν βοήθεια για να κάνει μπάνιο, αν ήθελε να φάει. Το μόνο που λαχταρούσε ήταν η απουσία του. Να έπαιρνε τη φωνή του και τα μάτια του τα σκοτεινά, της νύχτας, και να την άφηνε μόνη. Να ησύχαζε, να ξεχνούσε. Να κοιμόταν για λίγο κι όταν θα άνοιγε τα μάτια της τίποτε από όσα είχε ζήσει να μην ήταν αληθινό. Κάτω από τα κλειστά της βλέφαρα να έπεφτε μια βροχή, όπως αυτή που έξι-νε τις πλάτες των περαστικών στους δρόμους, ορμητική και τονωτική. Έτσι να έμπαινε μέσα της, κι οι σταγόνες της να ξέπλεναν τις μνήμες, να κατρακυλούσαν μαζί τους σε λακκούβες, σε κοίτες, χείμαρροι να γίνονταν και καθάρεις πια να ταξίδευαν στη θάλασσα.

Ο ήχος από το κροτάλισμα των κλειδιών στην πόρτα την ξύπνησε. Ο Κίμωνας είχε φύγει. Ήταν ξανά ασφαλής. Αλλά για πόσο; Ήταν ένα ερώτημα που έμενε να αιωρείται αναπάντητο εδώ και καιρό. Έμοιαζε με παλιό σακάκι στην κρεμάστρα: λερωμένο και φθαρμένο στις ραφές, κανείς δεν το αναζητούσε, κανείς δεν επιθυμούσε να βρει τον ιδιοκτήτη του. Ξεροστάλιαζε χαμένο, χωρίς καμία χρησιμότητα, ούτε καν μια υπενθύμιση απώλειας δεν αποτελούσε.

Το νερό ήταν κρύο. Θα ξέβγαζε εύκολα το αίμα από πάνω της. Έτριψε σχολαστικά το σώμα της. Με μανία. Δυνατά, όπως θα έπλενε ένα βρόμικο αδέσποτο που είχε μόλις μαζέψει από τον δρόμο. Με εκείνο, βέβαια, θα ήταν πιο τρυφερή, θα ήταν προστατευτική. Κι αυτό γιατί το ζωντανό δε θα είχε σφάλει. Κανένα ζώο δεν είναι ένοχο, μόνο ο άνθρωπος. Ήταν σίγουρη γι' αυτό. Το είχε ανακαλύψει από μικρή. Και για χρόνια ήταν το

μόνο που την κρατούσε στα πόδια της. Στον κύκλο της, όπως εκείνη τον είχε ορίσει, δεν υπήρχε καρέκλα για να καθίσουν εκείνοι που αδικούσαν. Τιμωρημένοι όρθιοι, με το κεφάλι χαμηλωμένο μακριά της, έτσι τους ήθελε.

Όμως, στην πορεία το ξέχασε. Βούτηξε με τα μούτρα από τον πειθαρχημένο της κύκλο στον ξέφρενο έρωτα για τον Κίμωνα. Δίχως καν να χρειαστεί να απολογηθεί, χωρίς να δώσει εξηγήσεις ούτε στον εαυτό της. Πίστευε πως είχε περάσει με επιτυχία όλα τα τεστ. Πως είχε προλάβει να θωρακίσει όλες τις διόδους πίσω από τις οποίες παραφυλούσε καλυμμένη κάθε απειλή. Πως είχε εκπαιδευτεί να ξεχωρίζει το καλό από το κακό. Το αθώο από το επιζήμιο. Λάθος! Το κόκκινο χρώμα διαλυόταν κάτω από τον αφρό μαρτυρώντας την ιστορία της πανωλεθρίας της.

Πέρασε το σφουγγάρι πάνω από όλες τις μελανιές της, τις πληγές της. Ορατές κι αόρατες. Με επιμέλεια. Εκεί όπου πονούσε περισσότερο, στην ψυχή της, όσο κι αν τριβόταν, όσο νερό κι αν έριχνε, το μαύρο χρώμα δε θα ξέφαβε ποτέ. Ήταν άδεια μέσα της, όπως αυτή η μπανιέρα με τα απόνερα της σήψης της. Φοβήθηκε πως ίσως δε θα τα κατάφερνε να σταθεί όρθια, ο πόνος στον μηρό της δεν επέτρεπε πολλές κινήσεις. Κι η κοιλιά της, η απόλυτη σιγή της ήταν προπομπός για κάτι πολύ δυσάρεστο. Ως το τηλέφωνο μόνο, ένα τηλεφώνημα θα έκλεινε αυτή τη μέρα κι ίσως έδινε το έναυσμα για τη λύση στο πρόβλημα που άκουγε στο όνομα του συζύγου της.

«Τηλεφωνική γραμμή κατά της οικογενειακής βίας. Παρακαλώ, τι πρόβλημα αντιμετωπίζετε;» Η φωνή ήταν πασπαλισμένη με ζάχαρη. Φιλική και δροσερή.

Η Ευγενία αναστέναξε.

«Γεια σας. Δεν ξέρω τι να κάνω. Βρήκα το τηλέφωνο στο δίκτυο, αλλά δε γνωρίζω τη διαδικασία. Σας παρακαλώ...» Τα μάτια ξεχείλισαν από δάκρυα. Ο πόνος κερνούσε μικρές σφουριές παντού, όπου υπήρχε δέρμα.

«Κυρία, πώς μπορώ να σας βοηθήσω;»

«Είμαι πολύ χτυπημένη. Νομίζω πως έχασα το παιδί. Πρέπει να πάω στο νοσοκομείο, αλλά φοβάμαι. Τι να πω; Πείτε μου τι πρέπει να κάνω. Δεν έχω κανέναν! Κανέναν!» δεν περίμενε πως θα ήταν τόσο απλό να ξεστομίσει τις βαθύτερες ανασφάλειές της σε μια ξένη φωνή στο τηλέφωνο, κι όμως, εκείνη τη στιγμή η παραδοχή της μοναξιάς της την ελευθέρωσε.

«Καταλαβαίνω. Αρχικά, πρέπει να παραμείνετε ψύχραιμη. Είστε μόνη σας τώρα;»

«Ναι, εκείνος έφυγε. Αλλά σε δυο ώρες θα επιστρέψει. Δεν έχω χρόνο. Πείτε μου!» γεμάτη ένταση η φωνή της. Βιαζόταν. Για μια λύση, για τη φυγή.

«Κατευθυνθείτε άμεσα προς το νοσοκομείο και καλέστε την αστυνομία. Ζητήστε να πιστοποιηθεί η κακοποίησή σας. Ξέρουν τι πρέπει να γίνει. Θα σας πουν ποιες θα πρέπει να είναι οι επόμενες κινήσεις σας. Μετά καλέστε μας για οτιδήποτε χρειαστείτε. Νομική, συμβουλευτική, ψυχολογική υποστήριξη. Όμως, εκείνο που προέχει τώρα είναι η εγκυμοσύνη. Έγκυος δεν είπατε πως είστε;»

«Ναι, μπήκα στον τρίτο μήνα. Δε θα τα καταφέρω, το ξέρω. Πάλι τα ίδια».

«Εννοείτε πως είχατε κι άλλη αποβολή;»

«Ναι, ακόμα μια. Πονάω πολύ. Δεν μπορώ να μιλήσω άλλο. Θα σας καλέσω μετά. Κρατήστε το κινητό μου, αν θέλετε».

«Μήπως θέλετε κάποιον να σας συνοδεύσει; Μπορείτε μόνη σας; Αν επιθυμείτε συνοδεία μπορούμε να το οργανώσουμε».

«Όχι, όχι. Θα πάρω ένα ταξί. Είναι κοντά».

«Όπως νομίζετε. Μισό λεπτό να σημειώσω το κινητό σας».

«Το όνομά μου είναι...»

«Δε χρειάζεται, μπορείτε να μας δώσετε ένα ψευδώνυμο αν θέλετε. Η κλήση αυτή, αν και καταγράφεται για λόγους ασφάλειας, θεωρείται άκρως εμπιστευτική. Για δικό σας όφελος. Ακούστε με, είναι δύσκολο, το ομολογώ. Γνωρίζω καλά πώς αι-

σθάνεστε. Η δική μας θέση αυτή τη στιγμή είναι συμβουλευτική. Εσείς θα αποφασίσετε τι θέλετε να κάνετε και με ποιον τρόπο. Εμείς θα είμαστε δίπλα σας, με όποια μορφή βοήθειας έχετε ανάγκη», είπε η άγνωστη φωνή στο τηλέφωνο κι αυτό της ήταν αρκετό για να της τονώσει έστω και παροδικά το ηθικό.

Ακόμα μια μέρα είχε πνιγεί. Με αίμα στα μάτια. Με μελανιές στα μπράτσα, στους μηρούς. Με την κοιλιά στο στόμα του δράκου. Αυτού του μπάσταρδου, του τύραννου εκείνου που ποδοπατούσε για χρόνια το κορμί της. Και τώρα ακόμα ένιωθε την ανάσα του, ένα σιχαμένο φίδι από την άβυσσο βγαλμένο να τη γυροφέρνει. Ύπουλα σκαρφάλωνε στον αυχένα της, σκάλωνε στις ρίζες των μαλλιών της κι από κει κατηφορίζοντας στο αυτί της ψιθύριζε παραμύθια αιρετικά. Όλα ψεύτικα, όλα σαθρά, όλα στείρα. Κι όλα απαράλλαχτα ίδια.

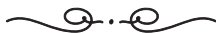
Το νερό της μπόρας μουρμούριζε οικεία νανουρίσματα. Ίσως ήταν θρήνοι, η δική του συμπαράσταση. Την ηρεμούσε αυτό το διακριτικό κροτάλισμα, έμοιαζε με αγκαλιά, με απαλό χάδι στο μέτωπο του πυρετού.

Στην αίθουσα αναμονής των επειγόντων περιστατικών ο κόσμος έμοιαζε με απολίθωμα του χρόνου. Με τα μάτια σμιχτά από την αναμονή, ήταν θαρρείς και είχαν μόλις έρθει έπειτα από μήνες σε επαφή με το άγγιγμα του ήλιου σαν πειρατές αμπαρωμένοι σε ανήλιαγο μπουντρούμι. Φιγούρες ηλικιωμένων γυναικών με τα βλαστάρια τους να τους κρατούν το χέρι. Κι άλλες νεότερες, με τα παιδιά τους αγκαλιά. Πρησμένα πόδια και ξεραμένα αίματα. Μύτες που έσταζαν, κοιλιές που διαμαρτύρονταν, βήχας και πυρετός. Και τα «πι» των παππούδων, αμνηστευμένα όπλα μπροστά από τις καρέκλες. Μόνο εκείνη περίμενε ολομόναχη.

Το κάθισμα ήταν σκληρό, τη ζόριζε. Μα πιο πολύ την έσφιγγαν τα σωθικά της. Αυτή η υπόγεια νηνεμία τους. Ο Κίμωνας δε γνώριζε πως ήταν πάλι έγκυος. Το προτιμούσε έτσι. Όχι πως αυτό θα τον έκανε να αλλάξει συμπεριφορά. Ας έφτανε με το

καλό στον τέταρτο μήνα και θα του το έλεγε, έτσι υπολόγιζε. Ήθελε πάλι να κλάψει, αλλά ντρεπόταν. Ήθελε να κυλιστεί σε εκείνα τα άθλια μάρμαρα, αλλά θα την περνούσαν για τρελή. Ήθελε να σταματούσε η γη να σαλεύει, να σιγούσαν όλοι οι αναστεναγμοί γύρω της, να έπεφτε μια σιωπή πηχτή σαν λάσπη, τελεσίδικη, όπως του φεγγαριού στη χάση του, καυτή σαν προσευχή ετοιμοθάνατου. Όλοι οι ήχοι να καταποντίζονταν σε ένα γκριζο πέλαγος, να μην πλήγωναν τα αυτιά της, μήπως κι η απουσία τους θα βοηθούσε το έμβρυο στην κοιλιά της να σαλέψει. Έστω για λίγο.

Κάπου εκεί, η Ευγενία, ηττημένη, σωριάστηκε λιπόθυμη στο έδαφος. Σιωπηρά, δίχως καμία αιδώ.

«Πού χάθηκες πάλι, κορίτσι μου; Γιατί άργησες να έρθεις; Σου έχω πει χιλιάδες φορές, δε μου αρέσει να αργείς. Όταν είναι άδειο το σπίτι κάνει κάτι θορύβους παράξενους, με τρομάζει. Χθες πάλι δεν κοιμήθηκα. Όλη τη νύχτα πάλευα με το μαξιλάρι. Δεν έφταιγε σε τίποτα, αλλά έτσι όπως το είχα ανάγκη, μου φάνηκε πως κρατούσα εσένα στην αγκαλιά μου. Όπως όταν ήσουν μικρή. Θυμάσαι; Τα μαλλιά σου χώνονταν στα μάτια μου σαν βελόνες πυρωμένες, μα δεν πονούσα γιατί ήσουν δίπλα μου, μια στάλα μόνο αναστέναξα, να, ένα ελάχιστο “αχ”, αρκετό για να αλλάξουν σχήμα· είχαν γίνει σχοινιά, Θεέ μου, κάτι κίτρινα σχοινιά σκουληκιασμένα, σίγουρα θα σε παγίδευαν. Κι εγώ προσπαθούσα να φωνάξω το όνομά σου να ξυπνήσεις. Ευγενία, Ευγενία! Όμως η φωνή μου είχε δραπετεύσει. Ούτε ένα φωνήεν δεν ήμουν σε θέση να αρθρώσω, εσύ κοιμόσουν, όπως κοιμούνται οι αθώοι· με το χέρι προσκέφαλο και ένα χαμόγελο σε αναμονή. Τότε τα σχοινιά ξεκίνησαν να σε πολιορκούν. Εγώ κοιτούσα ασάλευτη, μη γνωρίζοντας τι έπρεπε να κάνω. Πώς θα σε γλίτωνα; Τα άτιμα άρχισαν να σε τρυπούν. Φίδια έγιναν με δόντια

φαρμακερά, έσκαβαν να μπουν μέσα σου. Ο κόσμος ήταν γυάλινος, παγωμένος, κι εσύ ζεστή, ίδια με καλοκαιρινό κοχύλι, γι' αυτό κι εκείνα στόχευαν να κοιμηθούν στα σπλάχνα σου. Πάντα ζεστά κι απάνεμα μέρη ανακαλύπτουν, αυτά ποθούν. Μην αργείς, έχω ακόμα τη μυρωδιά τους στα ρουθούνια μου, αίμα κι ιδρώτα από θάνατο ορφανό. Μην τρέχεις, να προσέχεις, γίνονται τόσα ατυχήματα αυτές τις μέρες, οι δρόμοι είναι παγίδες με αυτές τις μπόρες. Μ' ακούς; Ευγενία, χάλασε πάλι το τηλέφωνο, δεν ακούω τίποτα. Καλά, θα κλείσω, μήπως και σε καθυστερώ. Σε περιμένω!»

Ούτε μια λέξη δεν είπε. Στάθηκε βουβή σε όλο τον μονόλογο της μάνας της. Μονάχα ανάσαινε. Εισπνοή, εκπνοή. Εισπνοή: *Ακουσέ τη, μη διακόπτεις, δώσε της χρόνο, άφησέ τη να τα πει. Εκπνοή, δεν είναι τρελή, είναι μια γυναίκα που πόνεσε πολύ, εσύ φταις, μη μιλάς, δικό σου είναι το βάρος.*

Την είχε καταστρέψει τη μητέρα της. Νύχτα μονόφθαλμη την έβγαλε στην αυλή και την έστησε ολόγυμη στον τοίχο. Ο αέρας γρούλιζε, τα άστρα είχαν δύσει ντροπιασμένα, όσο η φλαμουριά έκλαιγε απαρηγόρητη στο άκουσμα των λέξεων που σαν σφαίρες έπεφταν πάνω στη μητρική φιγούρα. Τις είχε οπλίσει καλά και με αυτές την πυροβόλησε με τα μάτια κλεισμένα. Τρεις φορές. Οι πρώτες δυο έφυγαν αυτόνομα σαν μωρά που βιάστηκαν να γεννηθούν από μια μήτρα πλαστική, δεμένη σε συρματόπλεγμα. Η τρίτη, η χαριστική, πρόλαβε να ψιθυρίσει σιγανά μια ιστορία σε χρόνο αόριστο· αυτή την αποτελείωσε.

Έκλεισε το τηλέφωνο. Δεν είχε νόημα, άλλωστε. Ούτε στη μάνα της θα μπορούσε να μείνει. Θα την εξέθετε κι εκείνη σε κίνδυνο. Διψούσε πολύ, επιτρεπόταν όμως μόνο να βρέξει τα χείλη της, όχι να πιει. Όχι ακόμα τουλάχιστον. Όσπου να περνούσε η τάση για έμετο και να ξεθώριαζε εντελώς η επήρεια του αναισθητικού από πάνω της.

Το μωρό είχε χαθεί. Άδεια η κοιλιά της από ζωή. Για δεύτερη φορά. Το κλάμα πια δεν ωφελούσε, δεν είχε τη δύναμη να

το γυρίσει πίσω, κανένα τους δε θα επέστρεφε. Θα απέμενε μια θλιβερή ανάμνηση, ο πόνος, τα όνειρα που τσαλακώθηκαν βίαια. Κάτω από το χλωμό φως του θαλάμου η νυχτερινή νοσοκόμα έμοιαζε με γάτα. Μάτια πράσινα, σχιστά και το άγγιγμά της ήταν απαλό. Αν και δεν ήταν στην πρόωμη νιότη της, το πρόσωπό της ήταν συμμετρικό, γόνιμο ακόμα για φιλία, αυτό δήλωνε.

«Αδελφή, πόσο θα χρειαστεί να με κρατήσετε ακόμα;» τη ρώτησε με σβησμένη φωνή.

«Αυτό είναι θέμα του γιατρού σας. Πάντως, το διάγραμμά σας αναφέρει τρεις μέρες. Αυτό είναι ρευστό, θα μας πει το πρώι ο γιατρός. Πονάτε πολύ;»

«Όχι, είμαι καλύτερα. Δε θέλω άλλη παυσίπονη ένεση, σας παρακαλώ». Προσπάθησε να χαμογελάσει. Ένα αίσθημα ζωής ανακούφισης χρωμάτισε στιγμιαία τη θολούρα της.

«Αυτό πάλι πρώτη φορά το ακούω. Συνήθως λειτουργεί ανάποδα το σχήμα, ο ασθενής ζητά ένεση κι εμείς προσπαθούμε να την αποφύγουμε. Όχι από ιδιοτροπία, αλλά κάποιες φορές ο πόνος είναι στο μυαλό τους».

«Είμαι παγκόσμια πρωτοτυπία, το ομολογώ. Έχω συνηθίσει στον πόνο. Το χάσιμο δεν αντέχω».

Η νοσοκόμα πλησίασε πολύ κοντά της. Μια σπιθαμή από το μέτωπό της. Στο πράσινο χρώμα ξεχειμώνιαζε ένα σμήνος χελιδονιών. Έδειχναν σαν να αναζητούσαν μια υποψία άνοιξης μέσα στο καταχείμωνο, πετούσαν δυτικά, με τις φτερούγες ζυγιασμένες στην ανατολή. Πουλιά συνένοχοι, αποπροσανατολισμένα από το εκτυφλωτικό φως των ματιών της.

«Με συγχωρείς. Μπορώ να σου μιλήσω στον ενικό;» τη ρώτησε ακουμπώντας διστακτικά το χέρι της. Η αφή της, απαλή και προστατευτική, ανάρμιστα αταίριαστη με τη σκληρότητα του θαλάμου, θύμιζε απροσδόκητο δώρο, ελπίδα.

Η Ευγενία ένευσε με τα μάτια της. Ήξερε ακριβώς τι θα έλεγε. Τι θα ρωτούσε. Όπως οι προηγούμενες λευκές στολές με τα

ελαφρά πατήματα στο τελείωμα της νύχτας. Έβλεπαν τα σημάδια. Πόσες φορές, σε πόσα πρόσωπα, άραγε; Συμπονούσαν. Σταύρωναν τον κόρφο τους για τούτη την άδικη οδύνη κι έπειτα μακάριζαν την καλή τους τύχη. Αναλογίζονταν στα κλεφτά ποιες θα ήταν οι δικές τους αντιστάσεις. Οι αντοχές. Τι θα έκαναν εκείνες, τι διαφορετικό; Τις συμπαθούσε πολύ.

«Κάτι πρέπει να κάνεις. Τώρα. Ένας Θεός μόνο ξέρει πώς γλίτωσες. Είσαι πολύ νέα ακόμα. Μη σκας για το μωρό. Το ξέρω πως είναι άσχημο αυτό που λέω, μα σκέψου πως έχεις ακόμα πολύ χρόνο μπροστά σου για να γίνεις μητέρα. Μην τον χάσεις. Συγχώρεσέ με αν σου φαίνομαι αναιδής. Δεν είμαι, απλώς είναι κρίμα να παιδεύεσαι. Τόσος πόνος. Πόσες αποβολές πιστεύεις ότι μπορείς να αντέξεις;» η φωνή της ήταν γλυκιά, γεμάτη συμπόνια.

Δε μίλησε. Έσφιξε το ζεστό της χέρι όσο πιο δυνατά μπορούσε. Με την περισσευούμενη δύναμή της. Είχε δίκιο, όλοι είχαν δίκιο, οι νοσοκόμες, ο γιατρός, η φίλη της, ο καθρέφτης της, οι αποβολές της, οι μελανιές της, το ημερολόγιό της, τα τρία ράμματα στο μέτωπο, ο ραγισμένος αστράγαλος, ο πρησιμένος βραχίονας, τα ματωμένα ρούχα, τα σκισμένα χείλη. Ήταν καιρός να κόψει τη συνήθεια, καιρός επανάστασης. Κι είχε ήδη κάνει την πρώτη της κίνηση.

«Σ' ευχαριστώ», είπε και το εννοούσε. «Φαντάζομαι πως εσείς αναγνωρίζετε το ψέμα μας. Κάθε φορά. Είναι έτσι;»

«Βρίσκεται καθισμένο στα μάτια σας. Όσες δικαιολογίες κι αν έχω ακούσει, η αλήθεια κοιμάται εκεί όπου δεν μπορείτε να την κρύψετε. Πάντα ξέρουμε. Ησύχασε τώρα. Εδώ κανείς δεν μπορεί να σε πειράξει. Είσαι ασφαλής», είπε με σιγουριά.

«Το όνομά σου;»

«Μαρκέλλα, με λένε Μαρκέλλα. Κοιμήσου. Αύριο θα πονάς λιγότερο».

«Είμαι η Ευγενία».

«Το ξέρω, το γράφει στο διάγραμμά σου. Καληνύχτα».

«Καληνύχτα. Ευχαριστώ για όλα».

Η γάτα που ονομαζόταν Μαρκέλλα αποχώρησε αθόρυβα από τον θάλαμο, αφήνοντάς τη να πλανηθεί μόνη στις σκέψεις της. Κοίταξε γύρω της, πέρα από τον ορό και τις πλιηγές της. Τρία κρεβάτια, το πρώτο άδειο. Στο διπλανό της, μια γυναίκα γύρω στα πενήντα. Υστερεκτομή. Βογκούσε συνέχεια. Ο σύζυγός της είχε αποχωρήσει προ ολίγου. Της έφερε χαλβά –από τη μάνα του– και ένα μάτσο βιολέτες. Μόλις πενήντα ετών και χρειάστηκε να βγάλει από μέσα της ό,τι καθόριζε τη γυναικεία φύση της. Λες κι ήταν ένα αναλώσιμο υλικό με ημερομηνία λήξης. Ήταν απαρηγόρητη. Ο σύζυγός της, από την άλλη, ατάραχος σαν ξεραμένο δέντρο. Για εκείνον η επέμβαση καλό θα ήταν να είχε αποφευχθεί. Αιμορραγίες, αηδίες κι υστερίες. Γυναίκα δίχως τράχηλο, πού στο καλό ακούστηκε; Ποια η χρησιμότητά της; Και στο σεξ θα μετρούσε διαφορετικά. Όλα είχαν τη σημασία τους. Τίποτα δεν περίσσευε γι' αυτόν. Το ινομύωμα της κυρίας είχε φτάσει στο μέγεθος ενός πορτοκαλιού. Έτσι την άκουσε να λέει. Κι όπως εξομολογήθηκε σε ένα τηλεφώνημα που έγινε νωρίτερα: «Το άφηνα, το άφηνα, να τα αποτελέσματα, όλα τώρα στον κάδο, άσε με να σκάσω είμαι και δεν είμαι σίγουρη ακόμα αν ξεμπέρδεψα, είναι και η βιοψία στη μέση».

Αναλογίστηκε πόσο, αλήθεια, διέφερε ο σύζυγος της διπλανής κυρίας από τον δικό της. Ο δικός της ήταν βίαιος, κυκλοθυμικός και ευέξαπτος. Χρησιμοποιούσε τις γροθιές του για να επιβληθεί στην ίδια. Τις προσβολές του. Την απαξίωσή του. Υπήρχε ένα πολύ συγκεκριμένο οπλοστάσιο από το οποίο αντλούσε τα πυρομαχικά του. Και δε στέρευαν ποτέ. Ο κύριος της κυρίας μπορεί να μην ήταν βίαιος. Ίσως δεν την υπέβαλλε στα ίδια βασανιστήρια. Άλλωστε, της είχε φέρει και βιολέτες. Και χαλβά από τα χεράκια της μανούλας του. Είχε καθίσει στο πλευρό της ακούγοντας τα βογκητά της. Αφομοίωσε ένα μέρος του πόνου της έστω και στα βουβά, δίχως καν να χρειαστεί να ανοίξει το στόμα του. Εντάξει, δεν ήταν και ευτυχισμένος με ό,τι

είχε συμβεί. Πιθανόν θα περνούσε αρκετός καιρός ώσπου να την πλησίαζε ερωτικά. Δεν τη λογάριάζε πια για «σωστή» γυναίκα. Μισή ήταν. Μια αόρατη «αναπηρία» θα καθιστούσε εκείνη τη γυναίκα λειψή κι εκείνον αμέτοχο. Αθώο.

Ήταν κι αυτό μια μορφή βίας. Όχι ακραίας, αλλά υπόγειας. Τι ήταν χειρότερο; Ανόητη ερώτηση! Δεν υπήρχε μέτρο σύγκρισης στη βία. Στον υποβιβασμό, στον εξευτελισμό, στην απόρριψη. Προσωπεία άλλαζε μονάχα. Μεθόδους. Καλούπια. Κι ήταν ικανή να χωρέσει σε όλα με επιτυχία, άλλοτε φανερά κι άλλοτε υποχθόνια.

Βρισκόταν στο ακριανό κρεβάτι, δίπλα στην τζαμαρία. Έβλεπε τη θάλασσα. Μαύρη, αλλά γαλήνια μετά την πρωινή καταιγίδα. Ο απόηχος των κυμάτων πνιγόταν από την αδιάκοπη κίνηση των αυτοκινήτων. Οι λάμπες της λεωφόρου Νίκης ήταν αναμμένες. Το φως γυάλιζε φευγαλέα τα παρμπρίζ και τις αχνές φιγούρες των επιβατών. Άντρες και γυναίκες. Εραστές. Σύζυγοι και παράνομοι δεσμοί. Συμπάθειες, έρωτας και σχέσεις. Δέσιμο. Κάπου πήγαιναν μαζί. Αγάπη. Δέσμευση, υποχρέωση. Διασκέδαση. Ο προορισμός δεν τους ένοιαζε, ήταν μαζί. Πόσες, άραγε, γυναίκες ήταν στη θέση της; Πόσοι άντρες έκαναν ό,τι έκανε ο Κίμωνας; Σε πόσες καρδιές είχε εγκατασταθεί ο πόνος; Σε πόσα σώματα; Πόσα μωρά είχαν χαθεί στους αποτεφρωτήρες διάφορων νοσοκομείων; Εκείνη μετρούσε ήδη δύο. Ήταν τριάντα επτά ετών. Τα πέντε από αυτά με βέρα στο χέρι. Τα δύο με επαναλαμβανόμενους μώλωπες από τα ξεσπάσματα του Κίμωνα. Άφηνε αίμα στα χνάρια του. Όπου έπεφτε η σκιά του. Η ώρα είχε πλέον σημάνει. Θα έφευγε. Θα έβρισκε το θάρρος. Εθελουφλούσε, είχε τον χρόνο, μα της έλειπε η τόλμη. Φοβόταν. Ως εδώ, όμως. Δε θα γυρνούσε πίσω. Θα έχτιζε από την αρχή τον εαυτό της, το σώμα της, το σχήμα της, τη ζωή της.

Άνοιγμα του ίππου του βασιλιά

Μάιος 2019

Να φέρω και τα μάφιν, κορίτσια, και είμαστε έτοιμες». Την πετύχαινε πάντα αυτή τη συνταγή η Ιουλία. Ήταν από τις αγαπημένες της κόρης της. Χθες βράδυ τα είχαν φτιάξει μαζί. Η Ιουλία δηλαδή έφτιαχνε κι η Νίκη απλώς φρόντιζε να πασπαλίζει αλεύρι και κακάο παντού. Δεν την ενοχλούσε καθόλου. Διασκέδαζε με τις προσπάθειές της να αποδείξει πως ήταν αρκετά υπεύθυνη, ώστε να βοηθά τη μαμά της.

Μόλις πέντε ετών, με άποψη από την ημέρα που άρχισε να μιλάει. Ήθελε να τα μάθει όλα. Και με τη μητέρα της στο πλευρό της. Η Ιουλία χαμογέλασε. Ήταν ο ήλιος της κι όλα τα φεγγάρια της ταυτόχρονα. Ένα διηνεκές ηλιοβασίλεμα, από εκείνα που καρφώνονται με τόση ένταση στα μάτια, ώστε δεν έσβηναν ποτέ. Έμεναν κρεμασμένα στα βλέφαρα, δημιουργώντας μια ψευδαίσθηση απρόσμενης ευτυχίας.

«Μόνο μία ώρα έχουμε στη διάθεσή μας. Κάθισε να πιούμε επιτέλους τον καφέ μας. Κοίτα τώρα! Έφτιαξε και μάφιν», η Δήμητρα ακούστηκε ενοχλημένη.

«Με βλέπω να τη χαλάω πάλι τη δίαιτα», αποφάνθηκε γελώντας η Μάγδα.

«Καλά, πάλι σε δίαιτα είσαι εσύ; Τι να χάσεις ακριβώς;» η ερώτηση της Δήμητρας έκρουβε μια δόση ζήλιας, μια και η ίδια προσπαθούσε με κόπο να κρατηθεί κάτω από τα ογδόντα κιλά, ενώ η Μάγδα με το ζόρι έφτανε τα εξήντα.

«Στις προηγούμενες εξετάσεις μου όλοι οι δείκτες ήταν στο

κόκκινο, σ' το είπα. Ως και του σακχάρου. Λες να μη θέλω να φάω; Αλλά τι να κάνω;» αποκριθήκε η Μάγδα.

«Άφησέ τη, Δήμητρα, αν είναι θέμα υγείας, καλύτερα να μην καταναλώσει άλλη ζάχαρη», είπε η Ιουλία, σερβίροντας καφέ στις κούπες.

«Μίλησε και η επιστήμη», η φωνή της Δήμητρας ακούστηκε ελαφρώς στυφή, αλλά η Ιουλία δεν έδωσε σημασία.

Είχαν γνωριστεί πριν από λίγους μήνες στην παιδική χαρά. Η Δήμητρα είχε ένα αγοράκι στην ηλικία της Νίκης και η Μάγδα δυο κοριτσάκια, δίδυμα. Η ψηλόλιγνη φιγούρα της Μάγδας, επιβλητική με μια φινέτσα ιδιαίτερη, σχεδόν αταίριαστη με το περιβάλλον, εντυπωσίασε με την πρώτη ματιά την Ιουλία. Αυτή η γυναίκα έμοιαζε να ίπταται πάνω σε ένα δικό της μαγικό χαλί, δεν περπατούσε, αιωρούνταν θαρρείς στον χώρο, όπως ένα λαμπερό αστέρι στο σύμπαν. Απαράμιλλα γοητευτική και θηλυκή, σαν τις ηρωίδες των ταινιών νουάρ που τόσο πολύ αγαπούσε η Ιουλία.

Είχε σπουδάσει φιλολογία κι είχε βάλει σκοπό να διοριστεί, όμως οι επαναλαμβανόμενες εξωσωματικές την είχαν καταβάλλει. Αργότερα τα δίδυμα που έφερε στον κόσμο θόλωσαν το όνειρό της για διορισμό. Για λίγο, έλεγε, μήπως πειθόταν κι η ίδια, ώσπου να έμπαιναν σε μια σειρά, να πήγαιναν τουλάχιστον στο δημοτικό. Αυτό το για λίγο το γνώριζε από πρώτο χέρι η Ιουλία. Η Μάγδα ήξερε. Της το είχε εκμυστηρευτεί. Δεν είχε σκοπό να μιλήσει σε κανέναν, κανείς δεν έπρεπε να μάθει, να δει, να έχει άποψη, να τη συμβουλευσει, όμως η αύρα της Μάγδας ήταν διάφανη σαν τρεχούμενο νερό πηγής, απέπνεε σεβασμό κι εμπιστοσύνη ως και από τις κινήσεις των χεριών της. Εκτός αυτού, ήταν η πρώτη που την κοίταξε στα μάτια τόσο βαθιά, ως τη ρίζα τους. Το βλέμμα της είχε κατορθώσει να διεισδύσει σε όλα τα οπτικά της νεύρα, να γκρεμίσει τον αμφιβληστροειδή και να διαπεράσει κάθε νευρική της απόληξη, μέχρι που καρφώθηκε πάνω στον πάγο που είχε πιάσει η καρδιά της.

Η Δήμητρα, από την άλλη, ήταν μια γυναίκα ολότελα διαφο-

ρευτική από τη Μάγδα κι από την ίδια. Είχε χάσει τη δουλειά της λίγο πριν τα τρίτα γενέθλια του γιου της. Η εταιρεία στην οποία εργαζόταν δεν επέτρεπε σκασιαρχείο για τις αδιαθεσίες του μικρού, οι οποίες ήταν αρκετά συχνές. Η ίδια συνήθιζε να λέει πως το παιδί της είχε κληρονομήσει την ασθενική φύση της θείας της. Χλωμή και ισχνή, ίδια με αερικό, η αδελφή της μητέρας της ξεγελούσε τις προθέσεις του χρόνου σκαλίζοντας μικρές τρύπες στις ρωγμές του, εκεί όπου τοποθετούσε διακριτικά τα σημάδια της ασθένειάς της – έναν τρελό πυρετό, μια κρίση ανεξέλεγκτου βήχα, τη μόνιμη κόπωση της.

Δεν ήταν κακιά η Δήμητρα, ήταν απλώς οργισμένη. Η δική της ζωή έμοιαζε να έχει βαλτώσει, ένα τέλμα από το οποίο δεν είχε τρόπο να βγει, σε αντίθεση με τις ζωές των άλλων που έδειχναν να κινούνται κόντρα στο ρεύμα.

«Δήμητρα, θέλεις να πάμε τα παιδιά στο θέατρο αύριο;»

«Κυριακάτικα θέατρο; Μπελάς. Ας ξεκουραστούμε λιγάκι. Εξάλλου, αύριο έχω τραπέζι στα πεθερικά μου. Καταλαβαίνεις πόσο καλά θα είμαι!» έσταζε πίκρα η φωνή της Δήμητρας.

«Κατάλαβα. Εσύ, Ιουλία, θέλεις; Είδα στο ίντερνετ, έχει αύριο πρωινή παράσταση ένα πολύ καλό παιδικό. Της Πηνελόπης Δέλτα. Δε θυμάμαι το όνομα του θιάσου. Οι κριτικές, πάντως, είναι πολύ ενθαρρυντικές».

«Ωραία ιδέα. Θα το συζητήσουμε το βραδάκι τηλεφωνικά», συναίνεσε η Ιουλία.

«Τέλεια. Για πείτε τώρα, διαβάσατε κάποιο καλό βιβλίο πρόσφατα;» μια από τις αγαπημένες ερωτήσεις της Μάγδας, που ενδιαφερόταν πάντα να ενημερώνεται για τα νέα βιβλία και να μαθαίνει τις γνώμες εκείνων που τα είχαν διαβάσει.

«Εγώ δε διαβάζω πια, με κουράζει», δήλωσε βαριεστημένα η Δήμητρα.

«Δεν έχεις δίκιο, καλή μου. Ένα καλό βιβλίο ισοδυναμεί με ένα μαγευτικό ταξίδι», σχολίασε η Ιουλία με τα μάτια ελαφρώς κλειστά.

«Προτιμώ τις ταινίες. Σε μιάμιση ώρα τα μαθαίνεις όλα. Μια κι έξω», απόλυτη η απάντηση της Δήμητρας, έδειχνε πού έγερνε η δική της ζυγαριά.

«Το *Κόκκινος σταυρός* διαβάζω τώρα, είναι πολύ ενδιαφέρον. Θα σου το δώσω όταν το τελειώσω», απευθύνθηκε στη Μάγδα η Ιουλία.

Το πιατάκι στα χέρια της Ιουλίας άρχισε να κουνιέται. Ένα απλό τρέμουλο, σχεδόν αδιόρατο στον καρπό, ταρακούνησε το σερβίτιο από πορσελάνη. Περισσότερο αντιληπτός ήταν ο ήχος του, παρά η κίνηση. Τα μάτια της στράφηκαν απότομα στην είσοδο του διαμερίσματος. Ο Μάρκος μόλις είχε κάνει την εμφάνισή του στο κατώφλι. Η Μάγδα αντιλήφθηκε την έντασή της. Σηκώθηκε αμέσως και σκούνηξε τη Δήμητρα στον ώμο.

«Δήμητρα, ξεχαστήκαμε. Έλα να σε πάω με το αυτοκίνητο στο σπίτι».

«Ε, ναι, καλά λες. Έχω να ψωνίσω και για το τραπέζι. Ένα σωρό δουλειές πρέπει να γίνουν», απολογήθηκε βιαστικά η Δήμητρα.

Η Ιουλία δε μίλησε. Προσπάθησε να χαμογελάσει, αλλά το πιατάκι και το φλιτζάνι του καφέ δεν εγκατέλειπαν το χέρι της. Ο Μάρκος μπήκε στην κουζίνα με τον αέρα του κατακτητή. Όμορφος, ψηλός και φρεσκοξυρισμένος. Φορούσε μαύρη αθλητική φόρμα και οι πλάτες του διαγράφονταν έντονα κάτω από το ύφασμα. Ο χώρος, αναγνωρίζοντας την υπεροχή του, μίκρυνε μεμιάς. Φαινόταν καλοδιάθετος. Πλησίασε χαμογελαστός.

«Καλημέρα, κορίτσια. Τι, θα φύγετε κιόλας; Ελπίζω όχι εξαιτίας μου».

«Νωρίς τελειώσατε σήμερα. Όλα καλά;» ρώτησε αγνά η Ιουλία.

«Όχι και τόσο. Βλέπεις, αμέλησαν να με ενημερώσουν πως σήμερα θα γυάλιζαν το παρκέ του γηπέδου. Κι έτσι η προπόνηση πήγε περίπατο. Ανευθυνότητα παντού», είπε σκύβοντας πάνω στον ώμο της γυναίκας του.

Η Ιουλία μύρισε το άρωμά του. Σανταλόξυλο και βετιβέρ, μια νότα περγαμόντο και ίχνη μαύρου πιπεριού. Της ερχόταν ζάλη. Κάθε φορά που αυτό το άρωμα χωνόταν αυθάδικα στα ρουθούνια της, στο μυαλό της στήνονταν χιλιάδες οθόνες και σε όλες αντίκριζε εκείνη και τον Μάρκο αγκαλιασμένους σφιχτά. Άκρα ανυπόμονα, δάχτυλα μουσκειμένα από το αποτύπωμα του πόθου, το σώμα της ένα τόξο που υποδεχόταν ανυπόμονα το δικό του βαθιά μέσα της, ως τη μήτρα της κι ακόμα παραπέρα η ηδονή της ξεχειλίξε σπάζοντας τα μάτια σε χιλιάδες κομμάτια, αχρείαστα, η μυρωδιά των ενωμένων σωμάτων μιλούσε μια γλώσσα πανίσχυρη, συλλάβιζε τα σχήματα του έρωτα περιγελώντας όλες τις προηγούμενες διαδρομές στις ζωές τους. Ραμμένα τα κορμιά στο «μαζί» της λαγνείας, του πάθους, της άκρατης μέθεξης, ζούσαν δίχως νερό, χωρίς σχέδια, κόβοντας στα δυο τη φέτα το ψωμί, ταΐζοντας την πείνα τους με φιλιά και αστείρευτα χάδια. Έβλεπε τους δυο τους στο κρεβάτι, στην παραλία, στο ταξίδι του γάμου τους, στις ταβέρνες, στα σινεμά, στα πάρτι, στα πρωτοχρονιάτικα ρεβεγιόν, στη βάφτιση της Νίκης. Οι εικόνες έτρεχαν αλαφιασμένες, ώσπου οι αγκαλιές εξαφανίζονταν κι έδιναν τη θέση τους σε μια άλλη δίνη, επώδυνη, όπου τα χέρια δε χάιδευαν, τα χείλη δε φιλούσαν, οι ματιές εξαπέλυαν βροντές αντί για πάθος και στο σώμα της ακροβατούσαν λύκοι με δόντια σουβλερά.

«Κορίτσια, να σας ξεπροβοδίσω. Μάγδα, θέλεις να σου δα-
νείσω το βιβλίο που λέγαμε;»

«Την επόμενη φορά, καλή μου. Θα σου τηλεφωνήσω το βρα-
δάκι. Να μου πεις για το θέατρο», απάντησε γεμάτη τρυφερό-
τητα η Μάγδα.

«Δήμητρα, πάρε λίγα μάφιν για τον μικρό. Κρίμα είναι. Να
σου βάλω μερικά;» η ερώτηση συνοδεύτηκε από ένα εγκάρδιο
χαμόγελο.

«Άσε καλύτερα, θα καταλήξω να τα τρώω εγώ. Λοιπόν, φεύ-
γουμε, ευχαριστούμε πολύ. Θα μιλήσουμε».

Βιαστικοί οι αποχαιρετισμοί. Η πόρτα σφάλισε δυνατά πίσω από τις φίλες της. Το βλέμμα της Μάγδας είχε μείνει πάνω της μια ομπρέλα ανοιχτή κάτω από καταρρακτώδη νεροποντή. «Κουράγιο», ήταν σαν να της έλεγε, «είμαι εδώ, θυμήσου».

Ο Μάρκος στεκόταν όρθιος μπροστά στο ανοιχτό ψυγείο. Έπινε νερό από το μπουκάλι. Η Ιουλία πλησίασε στο τραπέζι κι άρχισε να μαζεύει τα σερβίτσια του καφέ. Απέφευγε να τον κοιτάξει.

«Τα είπατε οι φιλεναδίτσες;» ρώτησε με μια μικρή δόση ειρωνείας στη φωνή του.

«Δεν είχαμε και πολλά να πούμε. Έναν καφέ ήπιαμε, είχαμε λίγο ελεύθερο χρόνο χωρίς τα παιδιά».

«Θα πάτε στο θέατρο;» απόρησε ο Μάρκος.

«Δεν το συζήτησα με τη Νίκη ακόμα. Όταν τη φέρει ο πατέρας μου από το πάρκο, θα της το πω».

«Και θα καταλάβει η Νίκη το θέατρο! Αυτό το πείσμα σου!» ο Μάρκος ακούστηκε εκνευρισμένος, σαν άνθρωπος που είχε αναγκαστεί να κάνει την ίδια συζήτηση πολλές φορές.

Τα φλιτζάνια γλιστρούσαν μέσα στις σαπουνάδες. Εκείνη συνέχιζε να τα πιάνει από την άκρη και να τα κρατά ξανά στις παλάμες της, με την επιμονή ενός παιδιού που τοποθετεί το χάρτινο βαρκάκι του στη θάλασσα. Η Νίκη, το θέατρο. Οι λέξεις κλειδιά είχαν ήδη ξεκινήσει το ταξίδι τους.

«Σε παρακαλώ, η Νίκη αντιλαμβάνεται τα πάντα, όπως όλα τα παιδιά στην ηλικία της. Δεν υστερεί σε τίποτα».

«Όχι βέβαια! Μόνο ένα σύνδρομο Ντάουν έχει, σιγά τη διαταραχή. Πότε, επιτέλους, θα το δεις καθαρά; Πότε θα παραδεχτείς πως η κόρη μας είναι αλλιώτικη; Δεν κολλάει, πώς να σ' το πω πια;» αγανακτισμένος ο Μάρκος, η φωνή του φανέρωνε πως δεν είχε καθόλου υπομονή.

«Βλέπω το παιδί μου, ένα παιδί, αυτό είναι όλο. Εσύ πότε θα την αποδεχτείς;» φώναξε η Ιουλία.

Ο νεροχύτης ήταν πλέον καθαρός. Όλα ήταν καθαρά. Η Ιου-

λία σκούπισε τα χέρια της. Έστρωσε με τα δάχτυλα μια τούφα που έπεφτε στο μέτωπό της.

«Αποδέχομαι ότι αποτύχαμε. Δε σου φτάνει αυτό; Το πρώτο μας παιδί απέχει πολύ από το φυσιολογικό. Ήθελα να ήξερα, δεν το βλέπεις; Εσύ τι περιμένεις για να καταλάβεις πως αυτό δε διορθώνεται; Παραμυθιάζεσαι, κατάλαβέ το!» της πέταξε απότομα.

«Είναι το μωρό μας. Το κοριτσάκι μας. Τι θέλεις να κάνω; Πώς μπορείς να είσαι τόσο σκληρός; Η δουλειά σου είναι τα παιδιά. Έτσι θα αντιδρούσες με ένα τέτοιο παιδί στην ομάδα σου;» τον ρώτησε κοιτάζοντάς τον απευθείας στα μάτια.

«Δε θα είχα ένα παιδί με Ντάουν στην ομάδα μου. Θα ήταν πρόβλημα για τα υπόλοιπα. Ούτε αυτό αντιλαμβάνεσαι. Ο κόσμος τρέχει με χίλια και τα παιδιά ακόμα πιο γρήγορα. Νομίζεις πως θα βρουν χρόνο να σπαταλήσουν για την πάρτη της; Πες μου ειλικρινά ποιος θα της δώσει σημασία;» σκληρά τα λόγια του, μα εννοούσε κάθε λέξη.

Έβλεπε ήδη μπροστά του την εξέλιξη που αρνιόταν πεισματικά να δει η γυναίκα του. Όλοι θα τους απέφευγαν. Θα έφταναν να ζουν αποξενωμένοι λόγω της διαταραχής του παιδιού. Αυτό απείχε πολύ από τη ζωή που είχε ονειρευτεί να κάνει. Και το παιδί θα έχανε συνεχώς ευκαιρίες για πάρτι, για εκδρομές, για κάθε μικρή ή μεγάλη εκδήλωση των φίλων της, των συμμαθητών της. Γιατί δεν τον καταλάβαινε; Τι προσπαθούσε να αποδείξει με αυτή τη στάση της;

«Θα την πάω στο θέατρο. Και στο σινεμά και παντού. Είναι έξυπνη. Σαν σφουγγάρι διψά για τα πάντα. Χθες με βοήθησε στην κουζίνα. Κι ήταν γεμάτη απορίες. Δε θα την αφήσω να αισθανθεί πως διαφέρει. Αν έβρισκες λίγο χρόνο να ασχοληθείς μαζί της, θα το έβλεπες κι εσύ. Είναι μια καλή ευκαιρία το θέατρο αύριο. Ας πάμε όλοι μαζί», παρακάλεσε η Ιουλία.

«Έξυπνη; Κοίτα, για καθυστερημένη καλή είναι. Ως εκεί. Άσε το θέατρο και τις ανοησίες. Δε θα πάμε πουθενά!» απότομη και κοφτή η απάντησή του, δεν άφηγε κανένα περιθώριο.

«Γιατί, παρακαλώ; Έχουμε απαγόρευση κυκλοφορίας;» ειρωνεύτηκε η Ιουλία.

Ήταν κοντά, το ένιωθε. Οι τρίχες στη βάση του αυχένα της ρίγησαν. Η πλάτη της σφίχτηκε. Ο Μάρκος πετάχτηκε μπροστά της. Την έπιασε από τα μαλλιά. Εκείνη έστρεψε το κεφάλι της προσπαθώντας να ξεφύγει, αλλά ήταν αδύνατο. Χαρακιά ο πόνος. Κανένας ήχος. Ανάσανε σιγανά. Η παλάμη του προσγειώθηκε με φόρα πάνω στο μάγουλό της. Πιο βαθιά ακόμα αισθάνθηκε τον πόνο, σημάδι ανεξίτηλο.

Έμεινε ακίνητη. Τα αγάλματα δε σάλευαν. Υπέμεναν στωικά τις νυχιές των αδέσποτων, τους σουγιάδες των τραμπούκων, τις καταγιίδες που ξέπλεναν τα περιπτώματα των περιστεριών από πάνω τους. Την έσυρε στο μπάνιο. Μαλλιά και ρούχα είχαν γίνει ένα. Τα δάκρυα, βουβά κι αυτά, δεν έφταναν να καλύψουν τη γύμνια της. Έτσι ένιωθε, σαν να βιάδιζε ολόγυμνη μπροστά σε πλήθος κόσμου. Ο Μάρκος άνοιξε τη βρύση και έχωσε από κάτω το κεφάλι της.

«Ηλίθια! Ηλίθια! Το δικό σου σόι είχε πρόβλημα, στις δικές μου πλάτες το ξεσπάσατε. Βρομιάρα! Ψεύτρα!» φώναζε και πίεζε. Όσο πιο δυνατά φώναζε, τόσο πιο βαθιά βύθιζε το κεφάλι της στον νιπτήρα.

Δεν της το είχε συγχωρήσει. Ούτε θα το έκανε. Μπλέχτηκε, είχε μπλεχτεί σε έναν κουβαριασμένο γάμο. Η ευθύνη αυτού του παιδιού τον βάραινε. Οι ιδιαιτερότητες αυτής της αγάπης τον εξουθένωναν. Κοίταζε την κόρη του και ξεσπούσε στη μάνα. Δεν το ήθελε, μα εκεί έβρισκαν ξεκούραση οι ανασφάλειές του. Οι ανησυχίες του. Οι φόβοι του επικείμενου αποκλεισμού του από τον κύκλο του, από τις ασχολίες και τα ενδιαφέροντά του.

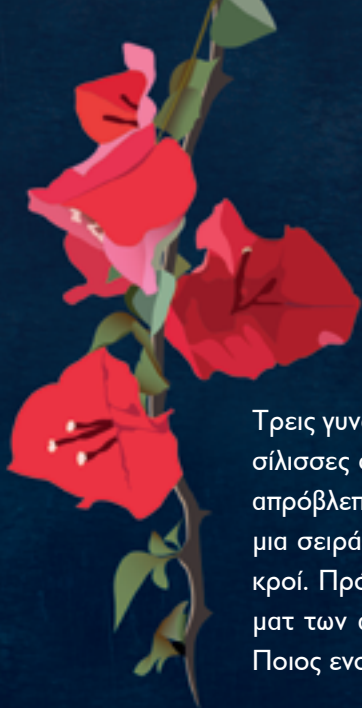
Το νερό ήταν παγωμένο. Οι ανάσες της Ιουλίας κόπηκαν στα δυο. Δε μίλησε. Οι κούκλες δε μιλούσαν. Δεν είχαν όπλα για να αμυνθούν απέναντι στο ξεμάλλιασμα, στο ξεγύμνωμα, στον διαμελισμό. Κάθονταν παθητικά και έδειχναν όμορφες. Ακόμα και με τα μάτια βγαλμένα.

«Και μου το κράτησες και κρυφό. Έπρεπε να σε παντρευτώ για να μάθω το μυστικό σας. Με εξαπάτησες. Κι εσύ κι όλη η οικογένειά σου. Σοβαρή οικογένεια! Ένα μάτσο αποβράσματα όλοι σας!» θυμός παλιός, κρεμασμένος στη φωνή του Μάρκου, κροτάλιζε πάνω στα γυαλιστερά πλακάκια.

Το κεφάλι της πήγαινε να σπάσει. Τα αυτιά της βούιζαν. Κατάδυση στα βαθιά νερά ενός άγνωστου πελάγου. Δίχως φιάλη οξυγόνου. Μολύβι στα πόδια της. Η σημαδούρα της παρασυρμένη από τα κύματα. Κανείς δεν την περίμενε να αναδυθεί. Ο νιπτήρας ξεχείλιζε. Ο Μάρκος πίεζε το πίσω μέρος του κρανίου της ακόμα πιο δυνατά. Ως τον πάτο. Η μύτη της ακουμπούσε στη γυμνή πορσελάνη. Μικρές φουσαλίδες. Άηχες. Εκείνος τράβηξε δυνατά τα μαλλιά της πίσω και όλο το σώμα της ακολούθησε υπάκουα τον ρυθμό του. Την πέταξε στο πάτωμα. Νερά παντού.

«Τράβα ντύσου τώρα. Θα έρθει ο πατέρας σου. Εγώ θα πάω για καφέ. Δεν έχω καμία όρεξη να δω τα μούτρα του».

Η Ιουλία δεν αντέδρασε. Έσυρε το σώμα της ως τη λεκάνη της τουαλέτας. Αρπάχτηκε πάνω της, όπως το θύμα ενός ναυαγίου στη σωσίβια λέμβο του. Τα δάκρυα είχαν πετρώσει σ' ένα τρικυμισμένο πέλαγος. Στα μαλλιά της μπλεγμένα φύκια, το κόκκινο αποτύπωμα στο μάγουλο ο ασύρματός της, που εξέπεμπε ένα υπόκωφο σήμα κινδύνου. Άραγε θα το άκουγε κανείς;

*Στη ζωή μου αναγκάστηκα να καταπιώ
μεγάλες δόσεις δηλητήριο από άτομα
δικά μου, κοντινά, αγαπημένα.
Παράταιρες αυτές οι λέξεις, αλήθεια.
Δηλητήριο κι αγάπη δεν ταιριάζουν,
δεν απαντώνται μαζί.*

Τρεις γυναίκες εγκλωβισμένες στον κλοιό της βίας, βασιλίσες σε μια παρτίδα σκάκι που τις εξαναγκάζει σε απρόβλεπτες κινήσεις. Οι βασιλιάδες τους, έπειτα από μια σειρά αποτρόπαιων δολοφονιών, εντοπίζονται νεκροί. Πρόκειται για ματ της τελευταίας γραμμής ή για ματ των ανόητων; Ποιος κινεί αυτές τις βασιλίσες; Ποιος ενορχηστρώνει τούτη τη θανάσιμη βαριάντα;

Διέγραψα τη λέξη «φόβος» από το λεξιλόγιό μου. Οριστικά. Μαζί της φρόντισα να αποβάλω και κάποιες άλλες που είχαν θέσει τη ζωή μου σε μόνιμη καταστολή, όπως την ταπείνωση, την απόρριψη, την εξάρτηση.

Η αστυνομία παρατάσσει τους αξιωματικούς της, μα ο δολοφόνος φαντάζει ασύλληπτος. Τα θύματα μετατρέπονται σε θύτες ή μήπως συμβαίνει το αντίθετο; Οι βασιλίσες θυσιάζουν και θυσιάζονται. Ποια βαριάντα θα τις οδηγήσει στο πολυπόθητο ρουά ματ;

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 26283

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η